

SUSAN
WIGGS

*Samen
op het ijs*

Vertaling Marjet Schumacher

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2008 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *Snowfall at Willow Lake*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2014 HarperCollins Holland
Vertaling: Marjet Shumacher
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2187 4
ISBN 978 94 027 6430 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie november 2021
Tweede druk oktober 2026

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Deel een

Februari

Warmwatereffect

Elke winter, wanneer er koude poollucht over Noord-Amerika trekt, kunnen zich sneeuwfronten vormen aan de benedenwindse kant van grote meren. Deze sneeuwfronten, die bekendstaan als warmwatereffectsneeuwstormen, zorgen voor hevige lokale sneeuwval in een relatief klein gebied. Vaak is het zo dat sneeuwstormen één bepaald gebied teisteren, terwijl slechts even verderop de hemel strakblauw is.

Hoofdstuk 1

Avalon, Ulster County, New York

Op alle zenders van Noah Shepherds autoradio werd de waarschuwing onophoudelijk uitgezonden. De National Weather Service had een weeralarm afgekondigd – er was sneeuw, vorst en wind voorspeld, en sterk verminderd zicht vanwege een warmwatereffectsneeuwstorm. De autoriteiten adviseerden mensen met klem om thuis te blijven, om de wegen vrij te houden voor de hulpdiensten. Het vliegveld in de regio was uren geleden al gesloten. Zelfs het zwaarste sneeuwruimmaterieel had moeite om zich een weg te banen op de snelweg. Alleen gekken en dwazen waagden zich in dit weer naar buiten.

Nou ja, gekken en dwazen en dierenartsen. Noah zou willen dat zijn ruitenwissers nog een standje sneller konden. Door de combinatie van hevige sneeuwval en harde wind, leek het wel alsof hij een massieve muur van wit voor zich had. Hij kon amper zien of hij nog wel op de weg reed.

Volgens de legende gebeurden er tijdens een warmwater-effect-sneeuwstorm magische dingen. Ja, vast, dacht hij bij zichzelf. Als dit magie was, hield hij het liever bij de realiteit.

Na het halen van het veulen van de Osmonds had hij hun aanbod moeten aannemen om bij hen te blijven slapen en te wachten tot zowel het weer als de toestand op de weg verbeterd was voordat hij de kilometerslange terugweg aanvaardde naar zijn huis met de naastgelegen kliniek. Volgens de berichten, echter, kon het nog wel dagen duren voordat de storm was uitgeraasd en zou het naar alle waarschijnlijkheid eerst alleen nog maar erger worden voordat het beter werd. Hij had de bejaarde beagle van de familie Palmquist in de kliniek zitten, een kat die herstellende was van een rugoperatie, plus zijn eigen dieren, waaronder momenteel een door de moeder verstoten pup. Hij wist dat hij altijd een beroep kon doen op zijn buurvrouw, Gayle, om

zijn dieren te verzorgen, maar hij vond het vervelend om haar ermee op te zadelen. Nu haar man was uitgezonden op een buitenlandse missie en ze in haar eentje de zorg had voor hun drie kleine kinderen, zat ze er echt niet op te wachten om naar zijn huis te sjouwen om te kijken hoe het met de dieren ging.

Bovendien zat zijn operatiekleding onder het bloed en het vruchtwater van de bevalling. Hij had behoefte aan een douche, een bad. Op zijn hoofd droeg hij zijn favoriete hoofddekkel, een wollen pet met oorflappen. Die stamde uit zijn 'vroege sukkel'-fase, zoals een van zijn ex-vriendinnen het ding had genoemd. Noah had nogal wat ex-vriendinnen. Vrouwen van zijn leeftijd wilden over het algemeen iets anders dan een leven met een plattelandsdierenarts.

Hij zat over het stuur heen gebogen voor zich uit te turen naar de weg. In het licht van de koplampen leek het wel alsof de sneeuwvlokken recht op hem af vlogen als een soort special effect uit een film. Hij dacht aan Star Wars, aan het moment waarop de Millennium Falcon overschakelde naar *warp speed*. En die gedachte inspireerde hem als vanzelfsprekend om tussen zijn tanden door de herkenningmelodie van Star Wars te gaan fluiten. De verveling sloeg toe vanwege de slakkengang waarmee hij reed, dus hij fantaseerde dat zijn voorruit een venster was naar een ver weg gelegen sterrenstelsel. Hij was Han Solo, en de sneeuwvlokken die op hem af kwamen vliegen, waren sterren. Hij gaf orders aan zijn co-piloot, die opveerde bij het horen van de stem van zijn baasje. 'Maak je klaar om te versnellen. Chewie, hoor je me? We gaan versnellen.'

Rudy, een vuilnisbakkenrasje op de passagiersstoel, snoof bij wijze van antwoord, zodat de voorruit besloeg.

Noahs laatste vriendin, Daphne, beschuldigde hem er altijd van dat hij een groot kind was dat nooit volwassen zou worden. En Noah, olifant in een porseleinkast die hij was, had slechts halfschertsend voorgesteld om dan maar een paar eigen kinderen te maken, zodat hij iemand zou hebben om mee te spelen.

Daarna had hij Daphne nooit meer gezien.

Ja, hij kon echt goed met vrouwen omgaan. Geen wonder dat hij uitsluitend met dieren werkte.

‘Generaal Kenobi, doelwit in het zicht, een *thermal detonator*,’ zei hij. In gedachten zag Noah een Star Wars-slavin voor zich, gehuld in een maliënbikini. Stuurde het universum maar eens echt zo iemand naar hem toe.

Toen veranderde hij zijn stem in een wijze bariton met een gebrek-kig Engels accent. ‘Ik vertrouw erop dat je zult vinden wat je zoekt. En... shit.’ Pal voor hem glinsterde een bleke schaduw op de weg. Hij draaide aan het stuur en liet het gaspedaal los. De pick-uptruck begon te slingeren. Rudy krabbelde in het rond op zijn stoel, probeerde hou-vast te krijgen. Midden op de weg stond een hinde met wijd openge-sperde ogen, de ribben duidelijk zichtbaar door de dikke wintervacht heen.

Hij drukte op de toeter. Het hert schoot in beweging, stoof naar de andere kant van de weg, sprong over de greppel en verdween in de duisternis. Hartje winter was de zwaarste tijd van het jaar voor dieren in het wild. Het seizoen waarin ze verhongerden.

De radiozender zond de gebruikelijke test uit van het noodradiosys-teem. Hij zette het ding uit.

Bijna thuis. Er waren nergens herkenningpunten te zien waaruit hij dit kon afleiden, het was gewoon een gevoel vanbinnen dat hem vertelde dat hij de stal naderde. Afgezien van zijn studententijd op Cornell University, had hij nooit ergens anders gewoond. Brievenbus-sen op het platteland hoorden op een hoge, stalen poot te staan, maar de sneeuwbanken waren zo hoog dat de stalen poten en de brieven-bussen helemaal bedolven waren.

Zonder het te kunnen zien, voelde hij de aanwezigheid van Wil-low Lake, dat aan de linkerkant van de weg lag. Willow Lake was het mooiste meer van de hele regio, een natuurlijke schoonheid omgeven door de ongerepte natuur van het Catskills-gebergte. Op dit moment was het onzichtbaar achter het gordijn van sneeuw. Noahs huis lag tegenover het meer, aan de andere kant van de weg en ietsje heuvel-opwaarts. Aan het meer zelf stonden wat oude zomerhuisjes die in de winter niet bewoond werden.

‘Generaal Azkabani, we hebben versterking nodig,’ zei hij, en hij

hoorde de denkbeeldige muziek aanzwellen in zijn oren. ‘Stuur me iemand, met spoed!’

Op dat moment zag hij... iets. Een sprankje rood in de dichte sneeuw. De herkenningmelodie die hij nog steeds aan het fluiten was, stierf weg tussen zijn tanden. Hij liet het gaspedaal los en hield zijn blik gericht op de rode gloed, tot hij uiteindelijk een tweede lichtje kon onderscheiden. Achterlichten die leken te horen bij een auto die vastzat in een sneeuwbank.

Hij zette zijn pick-uptruck midden op de weg stil. De motor van de andere auto liep nog; hij zag een rookwolk uit de uitlaat komen, die in een vreemde hoek gebogen stond. De achterlichten verspreidden een spookachtig rood licht in de nacht. Een van de koplampen zat begraven in de sneeuwbank. De andere scheen op het hert dat was aangereden.

‘Blijf, jongen,’ zei Noah gebiedend tegen Rudy. Hij greep zijn tas met spullen, waar genoeg verdovingsmiddelen in zaten om het hert af te maken. Vervolgens knipte hij zijn zaklantaarn aan, een hoofdlamp met een elastische band.

Nadat hij zijn alarmlichten had aangezet, waagde hij zich naar buiten in de stormnacht. De wervelende sneeuw en de huilende wind sneden als ijzige dolken door hem heen. Hij snelde naar de auto toe en zag dat er één persoon in zat, een vrouw. Zo te zien zat ze met een mobiele telefoon te rommelen.

Ze draaide het raampje omlaag. ‘Godzijdank dat u er bent,’ zei ze, en ze stapte uit de auto.

Haar kleding was totaal niet geschikt voor dit weer, zoveel was zeker. Een modieuze jas en dunne leren laarzen met hoge naaldhakken. Geen muts. Geen handschoenen. Blond haar dat wild wapperde in de wind en haar gezicht deels bedekte.

‘Wat bent u snel gekomen,’ schreeuwde ze.

Hij vermoedde dat ze hem voor iemand van de wegenwacht hield. Er was nu geen tijd voor tekst en uitleg.

Kennelijk was hij niet de enige die haast wilde maken, want ze greep hem bij zijn mouw en trok hem mee naar de voorkant van de

auto, enigszins wankelend op haar laarzen. ‘Alstublieft,’ zei ze, haar stem hees van ellende. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat dit is gebeurd. Denkt u dat hij nog te redden is?’

Hij richtte de lichtbundel van de hoofdlamp op het hert. Het was niet de hinde die hij al eerder had gezien, maar een jonge bok met een afgebroken gewei aan de ene kant en drie punten aan de andere kant. Zijn ogen waren glazig en het dier hijgde op een manier die Noah herkende – de paniekerige ademhaling van een dier dat in shock was. Hij zag geen bloed, maar de dodelijke verwondingen waren heel vaak inwendig.

Verdomme. Hij vond het afschuwelijk om een dier af te maken. Echt afschuwelijk.

‘Alstublieft,’ zei de vrouw opnieuw. ‘U moet hem redden.’

‘Houd deze vast,’ zei hij, haar een zaklantaarn uit zijn tas in de hand drukkend als aanvulling op de hoofdlamp. Voorzichtig liet hij zich naast het dier op de grond zakken terwijl hij een sussend keelgeluid maakte. ‘Rustig maar, jongen.’ Hij trok zijn handschoenen uit, propte ze in een zak van zijn parka. De ruwe vacht van het hert voelde warm aan zijn vingers toen hij de buik van het dier betastte. Hij vond nergens sporen van vloeistof, geen abnormaal zachte of warme plekken. Misschien –

Zonder enige waarschuwing kwam het hert krabbelend in beweging, wild maaiend met zijn poten om houvast te vinden in de diepe, zachte sneeuw. Noah kreeg een gemene klap tegen zijn arm en deinsde achteruit. Het dier schoot overeind en sprong over een sneeuwbank heen; Noah ging instinctief voor de vrouw staan om haar te beschermen tegen de hoeven terwijl het dier er moeizaam vandoor ploegde, het bos in.

‘Ik heb hem niet doodgereden,’ zei de vrouw. ‘U hebt hem gered.’

Welnee, dacht hij, al moest het vast een indrukwekkend gezicht zijn geweest, het hert dat opsprong zodra hij zijn handen erop legde. Hij zei het niet, maar er was nog steeds een goede kans dat het dier misschien ergens in het bos in elkaar zou zakken en daar zou sterven.

Hij knipte de hoofdlamp uit en richtte zich op. Ze scheen met de

zaklantaarn in zijn gezicht, verblindde hem. Toen hij ineenkromp, liet ze de lichtbundel zakken. 'Sorry,' zei ze.

Hij trok zijn handschoenen weer aan en vroeg: 'Waar moet u naartoe?'

'Lakeshore Road 1247. Het huis van de familie Wilson. Kent u het?'

Met tot spleetjes geknepen ogen tuurde hij om zich heen om zich te oriënteren. Ze was pal voor zijn oprijlaan met haar auto van de weg geraakt. 'Nog een paar honderd meter deze weg af in de richting van het meer en dan bent u er,' zei hij. 'Ik kan u wel een lift geven.'

'Dank u wel.' Er bleven sneeuwvlokken hangen in haar wimpers, en ze knipperde ze weg. Hij ving een glimp op van haar gezicht – oogverblindend knap, maar bleek en gestrest. 'Ik zal even mijn spullen pakken.' Ze overhandigde hem de zaklantaarn en haalde toen een handtas en een grote schoudertas uit haar auto. Er was ook nog een rolkoffertje dat helemaal vol hing met bagagelabels. In de gloed van de koepel van licht zag hij woorden in een of andere vreemde taal – 's Gravenhage? Hij had geen flauw idee wat dat was. En nog eentje met een officieel uitzierend zegel, als van een ministerie of zo. Wow, dacht hij. Internationale vrouw vol mysteries.

Ze zette de motor en de lichten uit. 'Ik neem aan dat er aan de auto niks meer te doen valt,' zei ze.

'In elk geval niet vanavond.'

'Ik heb nog een paar koffers in de kofferbak,' zei ze. 'Denkt u dat het veilig is om ze daar te laten liggen?'

'Het is waarschijnlijk geen geweldige avond voor dieven.' Hij ging haar voor naar zijn pick-uptruck en hield het portier aan de passagierskant open. 'Ga naar achteren,' zei hij bevelend tegen Rudy, en de hond sprong op het klapstoeltje achterin.

De vrouw aarzelde, klemde de handtas tegen haar borst en staarde naar hem op. Zelfs in het flauwe licht in de cabine van de pick-uptruck kon hij zien dat ze blauwe ogen had. En ze keek al niet meer naar hem alsof hij de Hertenfluisteraar was. Op dit moment zat ze naar hem te kijken alsof hij een bijlmoordenaar was.

'U zit me aan te kijken alsof ik een bijlmoordenaar ben.'

‘Hoe kan ik weten dat u dat niet bent?’

‘Noah Shepherd,’ zei hij. ‘Ik woon daar. Dit is mijn oprit.’ Hij gebaarde. De oprijlaan die naar het huis voerde, lag nu verscholen onder kniehoge sneeuwophopingen, met aan weerszijden dennenbomen, bedekt met een dikke laag sneeuw. Door het raam aan de voorkant scheen een sprankje licht, en de buitenlamp op de veranda creëerde een mistig geel aura rond de voordeur. De entree van de kliniek, kennels en stallen lag een stukje naar links, de nachtverlichting was nauwelijks zichtbaar.

Ze zweeg even, raakte met haar tanden haar onderlip aan. ‘Ook bijlmoordenaars moeten ergens wonen.’

‘Precies. En hoe kan ik weten dat ú geen bijlmoordenaars bent?’

Ze leek totaal niet van haar stuk gebracht door de vraag. ‘Dat kunt u niet weten,’ zei ze simpelweg, en ze stapte in de auto.

Terwijl hij omliep naar de bestuurderskant, vroeg Noah zich af of er soms vreemde krachten in het spel waren. Dergelijke dingen dacht hij niet snel, maar had hij niet zojuist nog gewenst dat er iemand op zijn pad zou komen? Luisterde het universum dan toch?

Hij wist weliswaar helemaal niks over deze onverwachte passagier. Zoals ze terecht had opgemerkt, wist hij niet eens of ze wel of niet een bijlmoordenaars was.

Alsof dat er iets toe deed. Met zo’n uiterlijk mocht ze voor zijn part een bijlmoordenaars zijn, en dan nog zou het hem waarschijnlijk niks interesseren. Ze was oogverblindend knap, en ze zat in zijn pick-uptruck. Waarom een gegeven paard in de mond kijken? Een gegeven paard. Haha.

Hij hoopte dat ze de stank van natte hond en vruchtwater niet al te vervelend vond. Verpest het nou niet, zei hij waarschuwend tegen zichzelf terwijl hij achter het stuur ging zitten. En loop niet zo hard van stapel. Hij wist niet of ze een relatie had of getrouwd was, verloofd, lesbisch of psychotisch. Het enige wat hij zeker wist, was –

‘Verdomme,’ zei hij, voordat hij zich kon bedwingen. ‘Waarom hebt u me niet verteld dat u gewond bent?’ Hij pakte de zaklantaarn en liet de lichtbundel van een kleverige vuurrode vlek op haar been omhoogglijden naar de scheur in haar broekspijp ter hoogte van haar knie.

Ze maakte een keelgeluidje, een soort piepen van angst, zo hevig dat Noah ineenkromp. Toen begon ze te beven, en haar ademhaling werd hortend en paniekerig. Ze zei iets in een vreemde taal, een soort Duits dialect misschien. Het klonk als een gebed. Ze keek naar hem op met angst in haar ogen, alsof hij haar allergrootste nachtmerrie was.

Lekker dan – heb ik het toch weer verpest, dacht hij.

‘Hé, niet bang zijn,’ zei hij, maar ze was helemaal de weg kwijt, overmand door paniek, en toen... niets meer. Ze zakte tegen de stoel-leuning in elkaar, haar hoofd scheef hangend naar één kant.

‘Hé,’ zei hij opnieuw, harder deze keer. Shit, was die vrouw nou van haar stokje gegaan? Hij rukte zijn handschoen uit en voelde aan haar halsslagader. Godzijdank, haar hart klopte nog. ‘Kom op, *miss*,’ zei hij dringend, voorzichtig haar wang omvattend met zijn hand. ‘Word eens wakker.’

Achter hem rende Rudy jammerend heen en weer. Waarschijnlijk kon hij haar doodsangst en haar bloed ruiken. Toen stond hij even stil, gooide zijn kop in zijn nek en hilde.

Dit is mijn verdiende loon, dacht Noah. Toen hij de sterren had gevraagd om iemand naar hem toe te sturen, had hij wat specifiekere moeten zijn. ‘Stuur een serveerster van Hooters naar me toe’ had hij moeten zeggen, niet een of andere geflipte wildvreemde die flauwviel bij de aanblik van haar eigen bloed.

Voor zover Noah kon zien, was dit een verlies van bewustzijn veroorzaakt door lichamelijke verwondingen, angst en stress. Bij dieren was dit soms een verdedigingsmechanisme. Bij mensen... wist hij niet precies wat het betekende. Maar hij moest hoe dan ook haar bloeddruk controleren, haar wond verzorgen.

Hij controleerde of de pick-uptruck nog steeds in de vierwielaandrijving stond en reed toen heel voorzichtig de oprijlaan op, langs het huis, naar het gebouw dat ernaast stond: zijn kliniek. Vroeger had zijn familie een melkveebedrijf gerund op het terrein, en in dit gebouw hadden de kantoren van het bedrijf gezeten. Toen hij drie jaar geleden zijn eigen praktijk had opgericht, had hij er een dierenkliniek van gemaakt.

Hij stapte uit de auto en gebaarde naar Rudy. Met een harde blaf sprong de hond behendig via de voorstoel naar buiten en stootte ertoe, dwars door een sneeuwveld. Het was duidelijk dat hij dolgraag aan de vreemde vrouw wilde ontkomen.

Noah sprong uit de auto en rende naar de passagierskant. ‘Miss? Kunt u me horen, miss?’

De vrouw reageerde nog steeds niet. Hij controleerde haar hartslag nog een keer en trok haar toen onhandig uit de cabine naar buiten, achteruit wankelend in de kniehoge sneeuw. Het was geen grote vrouw, maar haar levenloze gewicht hing als een blok beton om zijn nek toen hij haar naar de kliniek droeg. Hij duwde met zijn schouder de deur open en stapte naar binnen, bleef even staan om het alarm uit te schakelen, wat hij voor elkaar kreeg zonder de vrouw te laten vallen. Vervolgens liep hij door de flauw verlichte ontvangstruimte naar een behandelkamer. Hij liet haar zakken op een roestvrijstalen tafel, die hij uitschoof om haar volle lengte kwijt te kunnen. Het ding was niet bedoeld voor mensen, maar hij had geen andere keus. ‘Miss,’ zei hij nog een keer. Verdomme. Hij vroeg zich af of hij moest gaan reanimeren.

‘Kom op, kom op, kom op,’ zei hij, haar met één hand zachtjes door elkaar schuddend terwijl hij met de andere hand een zuurstofmasker tevoorschijn haalde. Het kegelvormige masker was ontworpen voor de snuit van een dier, maar door het hard naar beneden te drukken, kreeg hij het toch passend.

Haar ogen schoten open. Klaarwakker begon ze te spartelen en te schreeuwen. Noah deinsde achteruit, met uitgestoken handpalmen. ‘Hé, rustig maar, oké?’ zei hij, praktisch smekend, en hij dacht aan het kalmeringsmiddel voor paarden dat hij altijd op voorraad had. Hij vroeg zich af wat ze zou doen als hij zei: Pas maar op dat ik mijn paardenmiddel niet tevoorschijn haal... Geen goed idee. Hij wist het even niet meer. Moest hij haar aanraken? Kalmeren? Of water in haar gezicht gooien? Haar aanraken, zeker weten.

‘Miss...’ Zachtjes legde hij een hand op haar pols, met de bedoeling haar hartslag te controleren.

Grote fout. Ze rukte zich los alsof ze zich had gebrand, krabbelde

overeind tot ze rechtop zat en keek hem aan alsof hij Jack the Ripper was.

‘Miss,’ zei hij nogmaals, en hij ging breeduit voor haar staan, zodat ze niet van de tafel zou vallen als ze opnieuw van haar stokje ging. ‘Het komt heus wel goed, ik zweer het. Alstublieft, kijk me aan. Ik kan u helpen, maar dan moet u echt even bij de les blijven.’

Eindelijk leken zijn woorden tot haar door te dringen. Hij zag dat de glazige blik vol angst in haar ogen begon op te lossen. Ze haalde diep adem in een zichtbare poging om tot bedaren te komen.

‘Hé,’ zei hij, weerstand biedend aan de neiging om haar hand te pakken. ‘Rustig maar. Het komt allemaal goed.’ Hij sprak op zijn meest sussende toon, de toon die hij bewaarde voor wilde katten en stinkdieren met een rothumeur. ‘We zijn in mijn kliniek. Ik ben – Ik heb een medische opleiding gehad.’ Hij kon maar beter nog even wachten met uitleggen dat hij dierenarts was. ‘Ik moet u even onderzoeken, oké? Dat is het enige wat ik wil doen, ik zweer het. Mag dat even?’

Ze begon te trillen, haar gezicht was lijkleek. ‘Ja,’ zei ze. ‘Ja, dat is heel vriendelijk van u. Ik... Ik weet niet wat me bezielde.’

Je meent het, dacht hij.

‘Ik vermoed dat u een vasovagale syncope hebt gehad,’ zei hij. ‘In lekentermen: u bent flauwgevallen bij de aanblik van uw eigen bloed. Er is sprake van fysiek letsel, dus ik moet u een aantal vragen stellen, uw hartslag opnemen en uw bloeddruk meten.’

Deze keer leken zijn woorden eindelijk door te dringen. Hij nam een risico door met zijn vingers haar kin aan te raken en vervolgens haar pupillen te bestuderen. Haar huid was fluweelzacht, maar ijskoud en klam. Hij voelde dat ze haar uiterste best deed om te stoppen met trillen, zag de vastberaden uitdrukking op haar gezicht. ‘Het spijt me,’ zei ze, haar stem nog steeds licht bevend. ‘Dat was onvergeeflijk van me.’ Ze rechtte haar schouders en hief haar kin op. Haar zelfvertrouwen leek te groeien, waardoor ze ineens een heel ander mens werd. Het in elkaar gedoken slachtoffer loste op. In haar plaats kwam een beheerste – zij het zichtbaar aangeslagen – jonge vrouw.

‘Excuses maken is niet nodig,’ zei hij. ‘Heel veel mensen raken in

paniek als ze gewond zijn en bloed verliezen.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Het bewijst alleen dat u ook maar een mens bent.’

‘Waar zijn we hier?’

‘In mijn kliniek.’

‘Heb ik voor de deur van uw kliniek mijn auto in de prak gereden? Dat is nog eens een geluk bij een ongeluk.’ Ze glimlachte zwakjes.

‘Is dit vaker gebeurd?’ vroeg hij. ‘Een syncope – flauwvallen?’

‘Nee. Lieve hemel, nee, nog nooit.’

‘Kunt u zich herinneren dat u last had van hoofdpijn, rugpijn, pijn op de borst of kortademigheid voordat u flauwviel?’

‘Nee hoor. Ik zat pal naast u. Ik voelde me prima, totdat... dat kan ik me niet herinneren.’

Hij trok zijn parka uit en bedacht zich toen dat zijn operatiekleding onder het bloed en het vruchtwater zat van het veulen dat hij had gehaald. Vlug wendde hij zich af zodat ze het niet zou zien, trok zijn shirt uit, propte het in de wasmand en pakte snel een schone doktersjas.

Zijn patiënte was nu wel heel erg stil. Toen hij zich omdraaide, zag hij dat ze naar zijn naakte bovenlichaam zat te staren. Haar mond – een beeldschone mond, zelfs voor een vrouw die totaal geflipt was – vormde een volmaakt ronde O van verbazing. Haar gezicht was nog wel lijkkleek; het risico van een syncope bestond waarschijnlijk nog steeds – en niet vanwege de aanblik van zijn lichaam, al wilde hij dat nog zo graag. Ze was ergens heel erg van geschrokken, en hij hoopte maar dat het niet van hem was.

‘Even een schoon shirt aantrekken,’ zei hij.

Haar blik schoot bij hem vandaan en dwaalde door de kliniek.

Hij voelde haar vertrouwen in hem wegsijpelen. Op de dierenartsopleiding leerden ze je niet dat je je shirt niet moest uittrekken in het bijzijn van een patiënt, aangezien het de patiënt over het algemeen koud liet.

‘Sorry,’ mompelde hij tegen haar, en hij hing vlug een stethoscoop om zijn nek in de hoop dat dat haar misschien zou geruststellen. ‘Ik zweer het, ik wil alleen maar helpen.’

‘En dat waardeer ik,’ zei ze, met haar handen steunend op de taille-

hoge, roestvrijstalen tafel. ‘Ik zal niet weer in paniek raken. Dat was... zo ben ik helemaal niet. En dit is allemaal erg... Rocky Horror Picture Show.’

Er flitste meteen een beeld van Susan Sarandon in haar beha en slipje door Noahs hoofd. Dat mocht je willen.

Hij gebruikte een voetpomp om de tafel te laten zakken. ‘U bloedt nog steeds – nee, niet kijken.’ Hij had geen zin in nog een keer dat gedoe met flauwvallen. ‘Ik moet echt even naar dat been kijken.’ Hij waste zijn handen grondig schoon boven de gootsteen, trok een paar latexvrije handschoenen uit een dispenser en bekeek haar been terwijl hij ze aantrok. ‘Ik moet misschien uw broek afknippen,’ zei hij, en hij kon een grijns niet onderdrukken.

‘Valt er iets te lachen?’

‘Het is gewoon dat ik dat nog nooit eerder tegen een patiënt heb gezegd. Ga maar even op de tafel zitten, oké? En schuif een eindje naar achteren, zodat uw been gestrekt ligt.’

Tot zijn verbazing deed ze wat hij vroeg, steunend op haar handen terwijl ze de behandelkamer rondkeek. Haar blik bleef rusten op hondengroeschema’s en een kalender van een farmaceutisch bedrijf voor diergeneesmiddelen. ‘U bent geen echte dokter, hè?’

‘Dat is zo ongeveer mijn favoriete vraag,’ zei hij. ‘Kijk, als ik een échte dokter was, zou ik de anatomie en pathologie kennen van slechts één soort in plaats van zes. Dan zou ik slechts één specialisatie hebben in plaats van negen.’

‘U krijgt dit vast wel vaker te horen.’

‘Vaak genoeg om het irritant te vinden.’ Hij deed een stap naar achteren, zijn in handschoenen gestoken handen opgeheven. ‘Hoor eens, ik vind het ook prima om het niet te doen.’

‘Als u het niet erg vindt, zou ik graag willen dat u het wel deed.’

Ongenaakbaar doen ging hem dus ook al niet goed af. ‘Ik zal u moeten onderzoeken, controleren waar u nog meer verwondingen hebt.’

‘Het is alleen mijn knie.’

‘Mogelijk is er inwendig letsel.’

‘En dat kunt u vaststellen.’

‘U vertoont tekenen van shock. Ik moet uw borst en buik onderzoeken op verwondingen en aan uw abdomen voelen.’

‘U meent het?’ Ze verstijfde en sloeg haar armen stevig over elkaar. ‘Dan bedank ik voor de eer. Ik heb me nergens aan gestoten. Ik heb nergens pijn. Het is alleen mijn knie.’

Hij was niet van plan om haar onder druk te zetten. De situatie was al bizar genoeg. ‘Ik zou u kunnen bellen, maar op een avond als deze zou ik het heel vervelend vinden om ze te bellen voor iets wat geen levensbedreigend noodgeval is,’ zei hij.

‘Dit is niet levensbedreigend,’ zei de vrouw. ‘Geloof me, ik ken het verschil.’

‘Oké. Voorlopig dan alleen de knie. Maar als u ergens last van krijgt – dubbel zien, duizeligheid, wat dan ook – moet u het direct zeggen.’ Hij controleerde haar bloeddruk. Die was normaal, een goed teken. In geval van een inwendige bloeding daalde de bloeddruk fors. ‘Oké,’ zei hij. ‘Laten we nu maar eens even naar die knie kijken.’

Ze ging op haar rug liggen en bedekte haar ogen met haar onderarm. ‘U zult begrijpen dat ik niet ga kijken.’

‘Ik had al gemerkt dat u niet bepaald dol bent op bloed.’ Hij zocht een verbandschaar uit en begon vanaf de zoom onder aan de pijp van de donkere wollen broek naar boven te knippen. Het dunne, duur uitziende leer van haar laars was doordrenkt met bloed. Hij bleef knippen, steeds hoger, hopend dat hij niet zo ver hoefde door te gaan dat het zou lijken alsof hij een of andere perverseling was. De snee was boogvormig; waarschijnlijk had ze haar been opengehaald aan iets onder het dashboard. ‘U hebt hier een flinke jaap, vlak boven de knie.’ Waarschijnlijk deed de snee verschrikkelijk veel pijn. Het was geen ernstige verwonding, maar het leek wel behoorlijk te bloeden. ‘Het moet gehecht worden,’ zei hij.

‘Kunt u dat doen?’

‘Ik ben geen plastisch chirurg. Alles wat ik eventueel zou doen, laat gegarandeerd een litteken achter.’

‘Kunt u dan het bloeden stoppen zodat ik morgenochtend op zoek kan gaan naar een chirurg?’

‘Zo lang kan het niet wachten. Het risico van een infectie is te groot. Het maximum dat een dokter zou toestaan, is zeven uur. De wegen zullen morgenochtend nog steeds afgesloten zijn.’

‘Naai het dan maar dicht, dan moet ik maar leven met het litteken.’ Het was een onverwachte opmerking uit de mond van zo’n knappe vrouw.

‘Prima. Ik kan het plaatselijk verdoven... er moeten waarschijnlijk een stuk of tien hechtingen in. Als ik ze heel klein maak, zal het litteken minimaal zijn.’ Hij overwoog of hij haar een kalmeringsmiddel zou aanbieden om rustig te worden, maar hij wist niet goed wat de dosering dan moest zijn. Ze woog waarschijnlijk ongeveer evenveel als een rottweiler, dus tachtig milligram zou genoeg moeten zijn. Maar misschien ook niet. Hij zou het maar houden bij een plaatselijke verdoving.

‘Ik zal even stilzitten voor de novocaïne,’ zei ze.

‘Het is lidocaïne, één procent.’ En hij hoopte dat er niet veel voor nodig zou zijn om het gebied te verdoven. Het was raar om een patiënt te hebben die niet in bedwang gehouden hoefde te worden. Hij injecteerde de plaatselijke verdoving en ze gaf geen krimp.

‘Binnen een paar minuten wordt het gevoelloos,’ zei hij.

‘Daar ga ik wel vanuit.’ Ze haalde haar onderarm weg van haar ogen, draaide haar hoofd en staarde naar het aanrecht. ‘Als ik heel braaf ben, krijg ik dan zo’n koekje uit die pot?’

‘Zoveel u maar wilt,’ zei hij, en hij sneed de steriele verpakking open van een tray met alle benodigdheden om te hechten. ‘Je krijgt er een pepermuntfrisse adem en wittere tanden van.’

‘Dat kunnen we allemaal wel gebruiken,’ mompelde ze.

Hij trok schone handschoenen aan en ging aan de slag met het schoonmaken en hechten van de wond. Heel veel dieren hadden een huid die veel teerder was dan die van een mens. Hij koos 3/0 nylon-draad in combinatie met een atraumatische hechtnaald, standaard hechtingsmateriaal voor uitwendige verwondingen bij paarden.

Hij zette een loepbril op en richtte een lamp op de plek, werkend met alle verfijnde precisie die hij in zich had om te voorkomen dat ze

een litteken als een rits zou overhouden op haar bleke, tere huid. Hij voelde dat ze weer begon te beven en vroeg zich af of hij misschien wat tegen haar moest babbelen om haar op haar gemak te stellen en er in jezusnaam voor te zorgen dat ze stil bleef liggen. Doorgaans was een paar keer liefdevol klakken met zijn tong voldoende voor zijn patiënten.

‘Nou weet ik nog niet hoe u heet,’ zei hij.

‘Sophie. Sophie Bellamy. Zullen we elkaar dan maar tutoyeren?’

‘Prima. Familie van de Bellamy’s die het vakantiepark hebben aan de noordkant van het meer?’

‘Min of meer. Ik ben getrouwd geweest met Greg Bellamy. We zijn inmiddels gescheiden.’

Maar ze gebruikte wel zijn achternaam nog, constateerde Noah.

‘Ik heb twee kinderen in Avalon,’ vervolgde ze.

Dat verklaarde dan waarschijnlijk de naam. Wat het echter niet verklaarde, was waarom de kinderen niet bij haar woonden. Noah waarschuwde zichzelf dat het hem niks aanging. Mensen zaten ingewikkeld in elkaar en hadden een niet te bevatten arsenaal van emoties en complexen. Niks was ooit simpel bij deze soort. Hij vond het werken met dieren veel duidelijker. Met mensen omgaan was als het oversteken van een mijnenveld. Je wist nooit wanneer er iets in je gezicht kon ontploffen.

Koetjes en kalfjes, dacht hij bij zichzelf. Hij moest haar afleiden met praten over koetjes en kalfjes. ‘Ben je hier voor een bezoek? Of kom je net terug van een reis?’

Ze zweeg even, alsof ze nadacht over haar antwoord, hoewel het niet bepaald een moeilijke vraag was. Toen zei ze: ‘Ik ben vanmiddag geland op JFK. Er gingen geen vluchten meer naar Kingston-Ulster Airport vanwege het weer, dus ik heb een auto gehuurd en ben hierheen gereden. Ik had misschien ook wel de trein kunnen nemen, maar daar had ik geen geduld voor.’

Waarvandaan geland op JFK? Hij vroeg het niet, ervan uitgaand dat ze het zelf wel zou vertellen. Toen ze dat niet deed, concentreerde hij zich op zijn taak. Mensenhuid leek opmerkelijk veel op die van een hond of een paard, constateerde hij. ‘En je logeert bij de familie Wilson aan de overkant van de weg?’ informeerde hij.

‘Niet echt. Ik mag hun huis gebruiken. Het is een zomerhuis. Alberta – Bertie – Wilson en ik hebben elkaar leren kennen tijdens onze rechtenstudie.’

‘O.’ Zijn handen staakten hun bewegingen. ‘Dus je bent advocaat?’

‘Ja.’

‘Een échte advocaat?’

‘Oké, die had ik verdiend,’ zei ze.

‘Had je me dat niet kunnen vertellen voordat ik je ging hechten – letterlijk met een paardenmiddel, nog wel?’

‘Zou je me dan anders behandeld hebben?’

‘Weet ik niet,’ antwoordde hij oprecht. ‘Misschien zou ik je helemaal niet behandeld hebben. Of misschien zou ik je gevraagd hebben om een verklaring van afstand te ondertekenen.’

‘Dat heeft een goede advocaat nog nooit ergens van weerhouden.’ Vlug voegde ze eraan toe: ‘Maar je hoeft je totaal geen zorgen te maken. Je hebt me gered en het bloeden gestopt. Het laatste wat ik zou doen, is je voor de rechter slepen.’

‘Dat is fijn om te weten.’ Noah verwijderde de chirurgische afdekdoek van haar been en spoelde de wond nog een laatste keer met een betadineoplossing. ‘Maar je kunt er toch beter even naar kijken, denk ik. Het ziet er niet bepaald mooi uit.’

Ze zette haar handen achter haar rug en ging rechtop zitten. De hechtingen vormden een dunne zwarte lijn over haar bleke vlees, dat nu geel zag van het ontsmettingsmiddel. ‘Je hebt het bloeden gestopt,’ herhaalde ze.

‘Daar lijkt het wel op.’ Hij legde een gaasje over de wond. ‘Ik moet er een verband omheen doen. Je zult voorzichtig moeten zijn, niet aan de hechtingen pulken en zorgen dat ze niet gaan trekken. Als je een van mijn gebruikelijke patiënten was, zou ik je een lampenkapkraag omdoen om te voorkomen dat je aan het verband gaat bijten.’

‘Dat lijkt me niet nodig.’

‘Je moet dit gebied zo mogelijk droog houden.’

‘Ik denk dat dat wel moet lukken.’ Ze bleef stil zitten terwijl hij een verband om haar been aanlegde. Daarna controleerde hij haar bloed-

druk nog een keer. Aandachtig bestudeerde hij de meter. 'Geen verandering,' zei hij. 'Dat is mooi.'

'Dank je wel. Echt, ik kan je niet genoeg bedanken.'

Hij hield haar beide handen vast terwijl ze zich heel behoedzaam van de tafel af liet glijden. Toen ze een beetje wankelde, sloeg hij zijn arm om haar heen. 'Rustig aan,' zei hij. 'Je zult dat been vanavond zo veel mogelijk omhoog moeten houden.'

'Oké.'

Het was een rare gewaarwording om haar ineens in zijn armen te houden. Zijn kin streek langs haar zijdeachtige haar. Ze rook naar frisse winterwind, en ze voelde zacht en licht tegelijk.

Ook zij leek van haar stuk gebracht door zijn aanraking, en er trok een kleine rilling door haar heen. Angst? Opluchting? Hij kon het niet zeggen. Toen, heel zachtjes, maakte ze zich los uit zijn armen. Hij ging haar voor naar de ontvangstruimte. Mildreds werkplek was net zo overdreven keurig als zijn assistente zelf. Noahs bureau lag bezaaid met tijdschriften en naslagwerken, speelgoed en plastic poppetjes, kaarten van de baasjes van patiënten. Er was een klein prikbord dat helemaal vol hing met briefjes van kinderen en foto's van hen met hun huisdieren. Noah had een enorm zwak voor kinderen.

'Nogmaals bedankt,' zei ze. 'Je moet maar zeggen hoeveel je van me krijgt.'

'Je maakt een geintje, zeker?'

'Ik maak nooit een geintje. Je hebt een professionele dienst verleend. Je hebt het recht om daar een vergoeding voor te vragen.'

'Ja hoor.' Gesproken als een echte advocaat. Als hij dezelfde ingreep had verricht bij een dobermann, zou hij een paar honderd dollar in rekening hebben gebracht. 'Het was van het huis. Je moet er zo snel mogelijk door een dokter naar laten kijken.'

'Nou. Jij hebt echt veel meer dan alleen je burgerplicht gedaan,' zei ze. 'Mijn held.'

Hij bespeurde nog steeds een heel licht vibrato van angst in haar stem, dus hij vermoedde dat het gewoon een poging tot bravoure was – of ironie. 'Zo heeft nog nooit iemand me genoemd.'